

JOANNA KUCZAK

STUDENTKA FILOLOGII ANGIELSKIEJ NA UZ

AMBASADORKĄ KARIER UNII EUROPEJSKIEJ

Wiosną br. Biuro Karier UZ zachęcało studentów naszej uczelni do udziału w rekrutacji do programu *Ambasador Karier Unii Europejskiej*. Jest to program zainicjowany w 2010 r. przez Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO), którego celem jest promowanie możliwości kariery w instytucjach UE, informowanie o rodzajach stanowisk, a także o procesie i zasadach rekrutacji.

W tegorocznej rekrutacji do programu Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) *Ambasadorowie Karier UE* edycji 2021/2022 wzięło udział 48 polskich uczelni, spośród których wyłoniono 29 studentów - ambasadorów. Duży nacisk położono nie tylko na znajomość języków obcych, ale także na działalność społeczną kandydatów.

Miło nam poinformować, iż studentka II roku filologii angielskiej studiów pierwszego stopnia, Joanna Kuczak, spełniła wszelkie wymogi i została nominowana na Ambasadora Karier na UZ. Nasza Ambasadorka ma już za sobą pierwsze doświadczenia ze studiowania, działalności społecznej i pracy w międzynarodowym środowisku. W roku akademickim 2019/2020 uczestniczyła w unijnym programie Erasmus+ (Rzym, Uniwersytet Roma Tre), jest opiekunką studentów studiujących w ramach programu Erasmus+ na Uniwersytecie Zielonogórskim, pełniła funkcję koordynatora w trakcie Światowych Dni Młodzieży w Krakowie. Te

doświadczenia powodują, że wyzwanie związane z pełnieniem funkcji Ambasadora Karier Unii Europejskiej jest dla niej kolejnym etapem rozwoju i możliwości realizowania kontaktów z rówieśnikami i przedstawicielami instytucji z całej Europy.

Joanna Kuczak, wraz z pozostałymi Ambasadorami Karier Unii Europejskiej, została przeszkolona przez EU Careers - Europejski Urząd Doboru Kadr. Była to świetna okazja do networkingu i wymiany dobrych praktyk z doświadczonymi ambasadorami i pracownikami UE.

Do Jej zadań będzie należało m.in.:

- _pełnienie roli punktu kontaktowego dla studentów zainteresowanych pracą w instytucjach UE,
- _identyfikowanie grup docelowych i rozpowszechnianie informacji na temat współpracy z instytucjami UE,
- _kontakty z uniwersyteckimi mediami,
- _uczestniczenie w wydarzeniach związanych z rozwojem zawodowym,
- _zarządzanie profilem Ambasadora Karier UE na Facebooku lub w innych serwisach.

Naszej Ambasadorce życzymy dużo satysfakcji, inspirujących spotkań i skutecznej realizacji celów, które sobie wyznaczyła.

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogórskiego

97 GALERIA grafiki
Biblioteki Sztuki

19 listopada 2021 r., w Galerii Grafiki Biblioteki Sztuki odbył się wernisaż wystawy LITHO prof. Piotra Panasiewicza z Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Artysta zaprezentował prace wykonane w technice litografii. Kuratorem wystawy jest dr Janina Wallis, starszy kustosz dyplomowany. Wystawę można zwiedzać od 19.11-15.01.2022 r. (poniedziałek-piątek) w godz. 9.00-15.00. Serdecznie zapraszamy.

Piotr Panasiewicz, fot. z archiwum artysty

dr hab. Piotr Panasiewicz, prof. ASP

Urodzony w 1963 roku w Krakowie.
Studia na Politechnice Krakowskiej, na Wydziale Budownictwa Lądowego, 1982-84.
Studia na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Grafiki w latach 1985-1991.

Dyplom w Pracowni Litografii u prof. Romana Żygulskiego w 1991 roku.

Od 1990 roku pracuje na ASP w Krakowie w Pracowni Litografii. Obecnie kierownik Pracowni Litografii. W latach 1992-96 odbyte liczne stypendia litograficzne we Francji i Niemczech. W latach 1995-96 prowadził staż litograficzny w Galerie Chabin - Paryż oraz odbył stypendium w pracowni światłodruku „Leipziger Lichtdruck Werkstatt” w Lipsku. Udział w wielu konkursach krajowych i zagranicznych. Wystawy w kraju i za granicą, między innymi: w roku 2014 wystawa indywidualna na Międzynarodowym Sympozjum Litograficznym w Tidaholm - Szwecja. Członek grupy artystycznej Lito Team, z którą od 2015 roku bierze udział w wystawach, ostatnia w 2016 roku w Metaforma - Kraków pt. Megaforma w Metaformie. W 2019 roku otrzymał III Nagrodę na II Międzynarodowym Konkursie Litograficznym Litho-Kielce w Polsce. Ponadto zajmuje się malarstwem i grafiką projektową.

... Można zapytać, dlaczego moje inspiracje tkwią w przeszłości. Czy powroty do dzieciństwa i do czasów znanych jedynie z opowieści mają jakikolwiek sens? Czy we współczesności nie można znaleźć ciekawego tematu? Dlaczego nie chcę w sposób emocjonalny komentować czasów obecnych? Dzisiejszy świat jest zbyt skomercjalizowany. Reklama i marketing nachalnie wkraczają w naszą rzeczywistość. Przykładem może być np. współczesna motoryzacja, która budzi moją niechęć – jest nijaka. Sięgam więc do czasów, w których samochody były czymś więcej niż maszynami, a ich twórcy budowali kulturę i rozwijali szacunek dla warsztatu. Tak jest we fragmentach cyklu pt. 13., który prezentuję na wystawie.

Piotr Panasiewicz

Piotr Panasiewicz, Past and future, 2020, litografia, 70 x 100 cm

Piotr Panasiewicz, Aqualung, 2020, litografia, 70 x 100 cm

... Wydaje się, że im większa autentyczność, tym mniejsza potrzeba fajerwerków. Nie muszę udowadniać nowoczesności i niepowtarzalności różnych mediów, gdyż te wartości ujawniają się w prostym zapisie przeżyć. Przywiązuje wagę do umiejętności warsztatowych, dzięki którym można osiągnąć spójny i jasny przekaz. Neo Rauch jest doskonałym przykładem artysty konsekwentnie kładącego nacisk na warsztat. Na zadane w wywiadzie pytanie „Dlaczego maluje obrazy realistyczne?”, odpowiedział: „Jestem pewien, że potrafiłbym malować doskonałe obrazy abstrakcyjne, ale nudziłoby mnie to... Kiedy jednak zajmuję się twarzą, główką wielkości pięści, to czasem pół milimetra decyduje o tym, czy stworzę fizjonomię idioty, czy noblisty.” Po latach wytrwałości, jego prace zostały docenione i znalazły się w pawilonie niemieckim na Biennale Sztuki w Wenecji. Idąc za jego przykładem, czasami mam mieszany stosunek do niektórych zjawisk we współczesnej sztuce. Zdominowana przez video art i multimedia – w których dostrzegam, nie zawsze – wirusa bezosobowości. Dlatego też moje grafiki pozostają w moim świecie. Mam wrażenie, że rozpowszechnione dziś postawy artystyczne nie zawsze do mnie pasują. Uciekam do przeszłości, do interesujących wydarzeń, którymi staram się zainteresować odbiorcę, a litografia jako główne medium pomaga osiągnąć zamierzony cel.

Piotr Panasiewicz

fot. MAREK LALKO

Instytut Sztuk
Wizualnych
UZ

INSTYTUT SZTUK WIZUALNYCH. CO SŁYCHAĆ PO 30 LATACH?

W 1991 roku rozpoczęto kształcenie pierwszego rocznika studentów na jedynym wtedy w uczelni kierunku w zakresie sztuk plastycznych. W tym roku akademickim naukę podjęło ponad 50 studentek i studentów, którzy mogą się kształcić na czterech kierunkach w 23 pracowniach artystycznych, projektowych i teoretycznych tworzących strukturę Instytutu Sztuk Wizualnych.

W tym roku mija 30. rocznica istnienia Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego. Ważnym, podsumowującym wydarzeniem jubileuszu była otwarta w październiku wystawa *Wyobraź sobie*. Sztuka w zmieniającym się świecie. Sztuka zmieniająca świat, w której wzięło udział 26 artystów: pedagogów i współpracowników Instytutu. Zaprezentowali oni w większości nowe prace, inspirowane głównie dziełami eksponowanymi w *Galerii Złotego Grona/Kolekcji Sztuki Współczesnej XX wieku* Muzeum Ziemi Lubuskiej. To symboliczna klamra podkreślająca związek Instytutu z wpisana w tożsamość kulturalną miasta sztuką współczesną. Kuratorem wystawy był prof. Ryszard Woźniak, inspirujący artysta i pedagog, członek legendarnej formacji artystycznej Gruppa, który przez trzydzieści lat prowadził pracownię malarstwa, dzieląc swoje życie między Warszawę i Zieloną Górę. Wystawa *Wyobraź sobie* jest jednocześnie Jego pożegnaniem z pracą w Instytucie. Ryszard Woźniak pisząc o idei wystawy zaznaczył, że jest

REK
TORAT

Otwarcie wystawy w Muzeum Ziemi Lubuskiej. Od lewej: Wojciech Kozłowski - dyrektor BWA w Zielonej Górze, prof. Ryszard Woźniak - kurator i uczestnik wystawy, Leszek Kania - dyrektor Muzeum Ziemi Lubuskiej, prof. Paulina Komorowska-Birger - dyrektorka instytutu Sztuk Wizualnych UZ. fot. Mariusz Kowalski

nią poszukiwanie i odnajdywanie w tradycjach awangardowych takich dzieł i wartości, które nadal inspirują, i które w subiektywnej ocenie artysty, warto przywołać obecnie... Interesuje nas sztuka, która wzbogaca rzeczywistość o niezbędne, uniwersalne porządki: estetyczny i duchowy. Interesuje nas sztuka, w której ludzka wyobraźnia doświadcza wolności, a powszechne marzenie o życiu w bardziej harmonijnym i uporządkowanym świecie, spełnia się. Dzięki twórczości i sztuce możemy więc sobie wyobrazić, że czas, w którym teraz żyjemy, jest czasem wolnym od wad.

Ekspozycje wystawy zostały rozpisane na trzy miejsca: Galerię Rektorat UZ, Galerię BWA oraz Muzeum Ziemi Lubuskiej. Otwarcu towarzyszyła uroczystość nadania imienia Galerii Rektorat. Jej patronem został Zenon Polus, wybitny zielonogórzanin - artysta i pedagog, współinicjator Biennale Sztuki Nowej i pierwszy organizator Instytutu Sztuk Wizualnych. Nastąpiło też odsłonięcie tablicy związanej z tym wydarzeniem.

Mimo upływu 30 lat, atmosfera towarzysząca początkom Instytutu, artystyczne i intelektualne podstawy budowania jego tożsamości pozostają nadal aktualne. Wywodzą się one z ducha tradycji i osiągnięć dwóch ważnych, cyklicznych ogólnopolskich wystaw i teoretycznych debat poświęconych sztuce współczesnej: Wystaw i Sympozjum Złotego Grona (1963-81) oraz Biennale Sztuki Nowej (1985-96). Do

Alicja Lewicka-Szczegół, Negatyw, 2021
fot. Marek Lalko

kapitału historycznego i materialnego tych imprez odnosiło się wznowione z sukcesem z inicjatywy dyrektorki ISW prof. Pauliny Komorowskiej-Birger Biennale Zielona Góra 2020 pt. *Wracając do przyszłości*, zorganizowane przez Uniwersytet Zielonogórski, BWA w Zielonej Górze, Muzeum Ziemi Lubuskiej i Fundację Salony. Poprzedzała je zbiorowa wystawa *Lot Ikara* poświęcona pamięci Zenona Polusa.

Po Biennale, z inicjatywy dr. Marka Lalko - zastępcy dyrektora Instytutu, zrodziła się koncepcja utworzenia Kolekcji Dzieł pracowników ISW UZ. Początkiem Kolekcji stała się praca Z. Polusa pt. *Skrzydło Ikara*, przekazana przez jego żonę, prof. UZ Magdalenę Gryskę - kuratorkę ww. wystawy. Jak napisał o Biennale na łamach czasopisma internetowego *dwutygodnik.com* krytyk sztuki, kurator i publicy-

sta Stach Szablowski: *Biennale „Wracając do przyszłości” jest imprezą świadomie i manifestacyjnie zielonogóorską. Opiera się na miejscowej tradycji, która nigdy jednak nie była ani ciasna, ani wsobna. Zauważył też, że Zielona Góra jest fenomenem, to wylęgarnia artystycznych talentów: nie ma w Polsce drugiego miasta tej wielkości, w którym artyści nie tylko się rodzą i kształcą, lecz w którym chcą także mieszkać, tworzyć środowisko. Tezę tę potwierdzają sukcesy absolwentów instytutu w skali krajowej oraz ich obecność - już jako pedagogów - w jego strukturze. Za rok odbędzie się kolejna edycja Biennale Zielona Góra, trzeciej po upływie ćwierćwiecza cyklicznej imprezy w historii miasta poświęconej sztuce współczesnej.*

Spoglądając w przeszłość - ważnym przejawem obecności Instytutu stały się powstające przy nim galerie będące niekomercyjnymi miejscami prezentacji różnorodnych zjawisk z obszaru nowej sztuki. Pierwszą była - nieistniejąca już dziś - Galeria Intermedialna GI (1993-1999). Drugą cenną inicjatywą było utworzenie Stowarzyszenia KRAAA (Kolektywny Ruch Animacji Aktywności Artystycznej), które powołało Galerię Mieczykowa 7 (1995-1998). W 1997 r. zapoczątkowała w Instytucie swoją działalność Galeria Studencka Galera. W roku 2003 powstała Galeria Stara Winia, działająca do 2008 r.

Na obecny obraz Instytutu składa się wiele działań o charakterze artystyczno-organizacyjnym. Galeria PWW - miejsce prezentacji młodych twórców związane z kołem naukowym Pracownia Wolnego Wyboru - jest aktywna od 20 lat. Spektrum galerii skupionych na twórczości i aktywności studentów poszerzają: galeria fotografii „Na Dole”, galeria grafiki „aj-aj” koła naukowego Kwadrat oraz „Ef-Ka”. Studenci działają w kole naukowym studentów „Koło Projektowe” oraz „Wspólna Przestrzeń”.

We współpracy z BWA w Zielonej Górze organizowany jest coroczny przegląd najlepszych dyplomów ISW pt. „Shoty”. Zarówno BWA w Zielonej Górze, Muzeum Ziemi Lubuskiej, Fundacja Salony jak i galerie Uniwersytetu: Galeria Grafiki Biblioteki Sztuki, Galeria Biblioteki Uniwersyteckiej i Galeria Rektorat promują artystów-pedagogów, absolwentów i studentów związanych z Instytutem Sztuk Wizualnych, prezentując ich twórczość na wystawach indywidualnych i zbiorowych.

Instytut otworzył się w ostatnich latach na współpracę z biznesem. W 2019 r. rozpoczął kooperację z Przedsiębiorstwem Wielobranżowym Anmet. Firma ogłosiła konkurs dla studentów *architektury wnętrz*, którego tematem był projekt formy użytkowej z elementów skrzydeł turbin wiatrowych. W 2020 r. nagrodzone prace zostały wykonane w formie prototypów w skali 1:1 i wzięły udział w Międzynarodowych Targach 4 Design Days w Katowicach. Współpraca z firmą rozwija się, jej animatorami są prof. Radosław Czarkowski i dr Anna Owsian. Powstają projekty koncepcyjne małej architektury i mebli z wykorzystaniem materiału recynglowego - elementów skrzydeł turbin wiatrowych. W bieżącym roku prace studentek koła naukowego studentów „Koło Projektowe” oraz koła naukowego „Kwadrat” zwyciężyły w I edycji konkursu „Klakson - Impuls do innowacji” projektem *PETarda design - wzornicze formy z filcu PET dla komfortu akustycznego i aranżacji wnętrz*. Dzięki współpracy z Urzędem Marszałkowskim Instytut Sztuk Wizualnych bierze udział w prezentacji województwa lubuskiego w strefie wystaw czasowych na Wystawie Światowej EXPO 2020 w Dubaju. Twórczynią projektu

1

2

3

4

- 1 – Paulina Komorowska-Birger, Ziemia, woda, piasek, 2021
- 2 – Patrycja Wilczek-Sterna, Powtórzenie i dezintegracja kompozycji II Jona-sza Sterna, 2021
- 3 – Radosław Czarkowski, Igrzyska, 2021
- 4 – Liwia Litecka, Złote GronoXXI wieku, 2021

fol. Marek Lalko

5

5 – Widok wystawy w Galerii Rektorat, prace od lewej: Jarosław Łukasik, Martwa natura z dyskretnym horyzontem czasu, 2021; Joanna Fuczko, Ślady 2021; Mirosław Gugąta, TYPO-UPRAWY XIV, Spójrz na mnie, bo inaczej nie istnieję, 2020. fot. Marek Lalko

6 – Tablicę pamiątkową odślonili: rektor UZ, prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski i prof. dr hab. Paulina Komorowska-Birger, dyrektorka ISW UZ, fot. Kazimierz Adamczewski

7 – Tablica upamiętniająca nadanie Galerii Rektorat imienia Zenona Polusa, autor Krzysztof Wąsaszek. fot. Marek Lalko

aranżacji ekspozycji jest mgr Joanna Legierska-Dutczak, a autorskie prototypy mebli pokazują dr Anna Owsian i studentka Paula Jarosz z „Kola Projektowego”. Instytut jest organizatorem ogólnopolskiego Biennale Małych Form Graficznych dla młodzieży.

Studenci reprezentowali Instytut w dwóch ogólnopolskich wystawach w zakresie grafiki: XII edycji Biennale Grafiki Studenckiej *Przeciwciła* organizowanego przez Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu oraz *Najlepszy Dyplom Grafika 2019. Uczeń i jego promotor* - organizowanym przez SMTG w Krakowie. W bieżącym roku odbyła się wystawa prac studentów i absolwentów Instytutu Sztuk Wizualnych z cyklu „Wiśniowa 10” w Galerii „Nad - Pod” Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. W bieżącym roku - absolwentka Instytutu Weronika Dobrowolska - otrzymała stypendium MNiSW, a w ostatnich dniach - studentka Katsiaryna Kardash została laureatką ogólnopolskiego konkursu „A co z wartościami” w dziedzinie fotografii.

Cieszą nas osiągnięcia artystyczne absolwentów, w tym sukcesy w prestiżowych, krajowych konkursach. Kiloro z nich współtworzy zespół pracowników Instytutu.

als

Otwarcie wystawy w Muzeum Ziemi Lubuskiej. Od lewej: Wojciech Kozłowski - dyrektor BWA w Zielonej Górze, prof. Ryszard Woźniak - kurator i uczestnik wystawy, Leszek Kania - dyrektor Muzeum Ziemi Lubuskiej, prof. Paulina Komorowska-Birger - dyrektorka instytutu Sztuk Wizualnych UZ. fot. Mariusz Kowalski

Widok wystawy „Wyobraź sobie”, prace od lewej: Helena Kardasz, Resztki, 2021; Magdalena Gryska, Wyobraź sobie..., 2021; Katarzyna Smugarzewska, Otwarte, 2021. fot. Marek Lalko

1

2

3

4

5

6

7

8

- 1 – Magdalena Gryśka, Wyobraź sobie..., 2021, fragment
 2 – Katarzyna Smugarzewska, Otwarte, 2021
 3 – Helena Kardasz, Resztki, 2021
 4 – Aleksandra Kubiak, Powrót Aleksandry, 2021
 5 – Barbara Bařida, Zmarszczki plażowe, 2020-21
 6 – Jarosław Jeschke, Przerębel, 2013
 7 – Sławek ZBIOK Czajkowski, Osty, 2021
 8 – Paweł Andrzejewski, Scooter, 2021

fot. Marek Lalko

BWA ZIELONA GÓRA

Otwarcie wystawy w Galerii BWA w Zielonej Górze. Od lewej: prof. Ryszard Woźniak - kurator i uczestnik wystawy, Wojciech Kozłowski - dyrektor BWA, Leszek Kania - dyrektor Muzeum Ziemi Lubuskiej, prof. Paulina Komorowska-Birger - dyrektorka Instytutu Sztuk Wizualnych UZ oraz Noda. fot. Marek Lalko

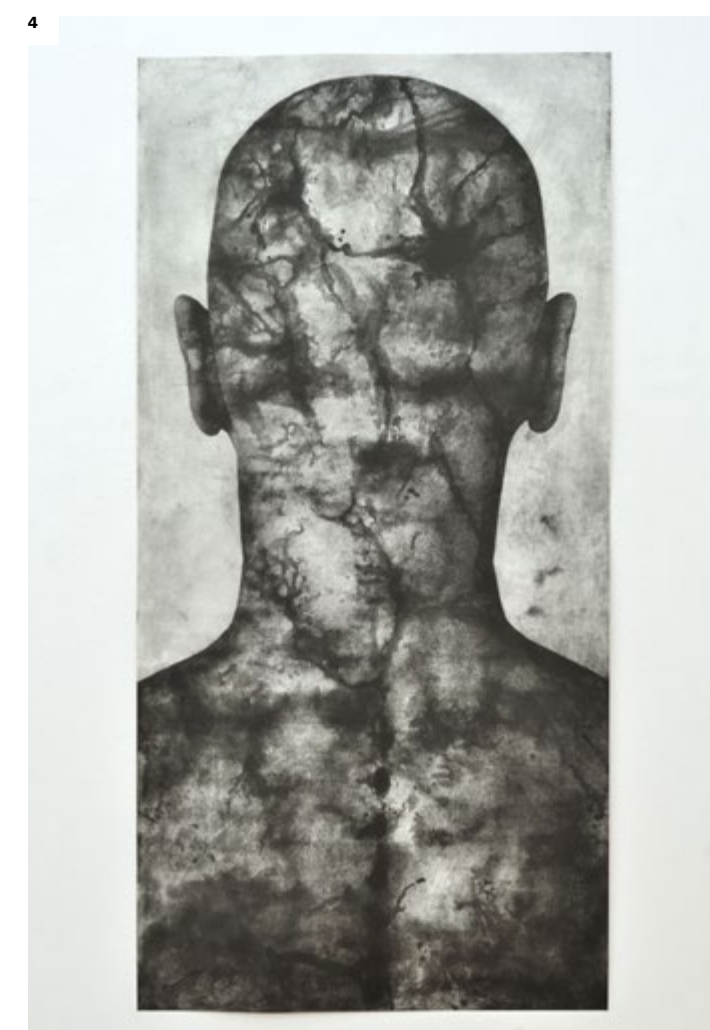
2

1

3

4

5

7

9

6

- 1 – Katarzyna Dziuba, Processing XII, 2015
- 2 – Karolina Spiak, Po czarnej drodze, 2021
- 3 – Marek Lalko, bez tytułu, 2021, Względne cechy podobieństwa, 2021
- 4 – Piotr Szurek, Autoportret - Totem, 2021
- 5 – Anna Owsian, Biomorficzna forma przestrzenna, 2021
- 6 – Kacper Będkowski, Oktawia, 2021
- 7 – Andrzej Bobrowski, Migracje, 2020
- 8 – Maryna Mazur, Ziemia, 2021
- 9 – Ryszard Woźniak, Hołd dla Klema, 2021
- 10 – Otwarcie wystawy w BWA

fot. Karolina Spiak

8

10

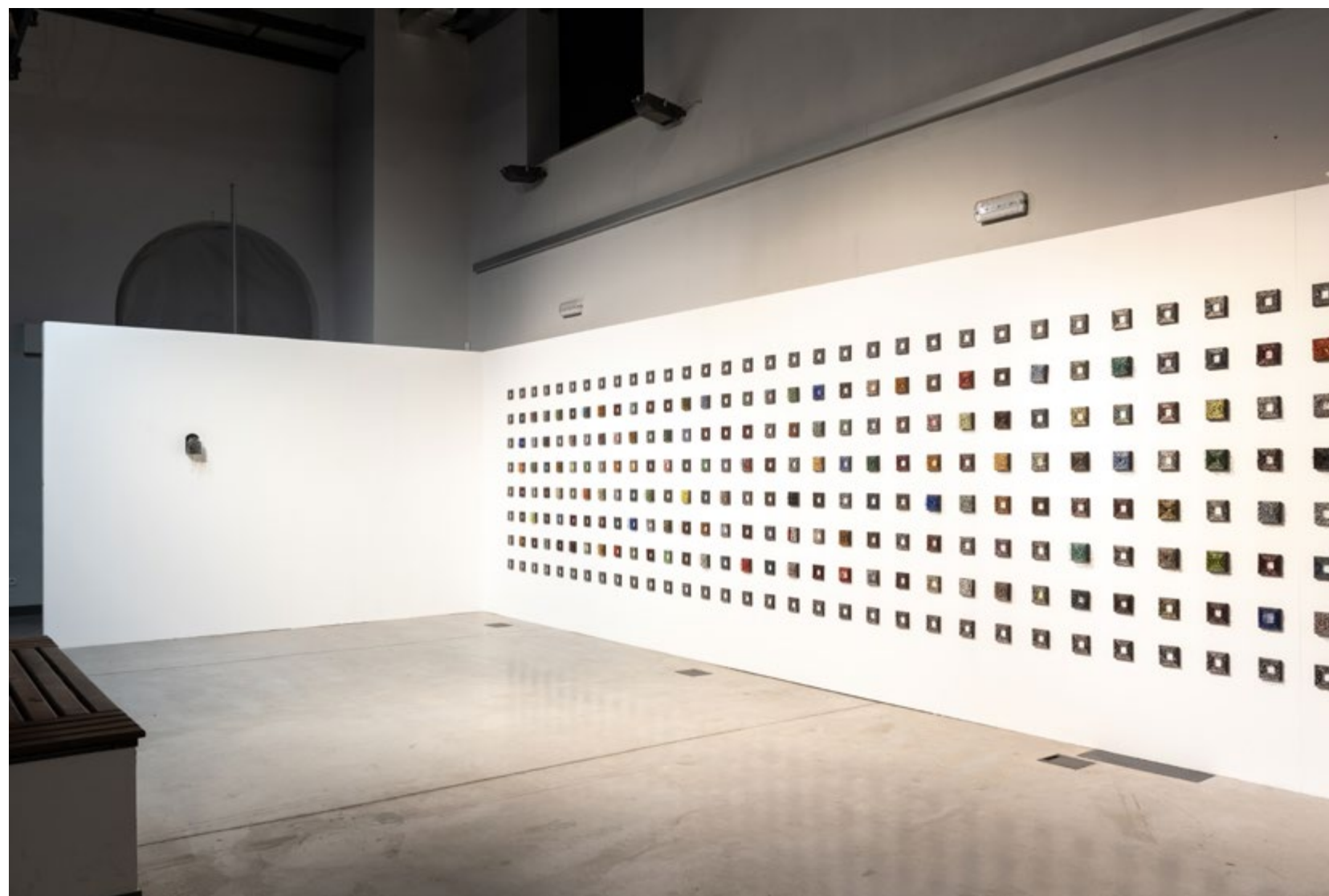

PAULINA KOMOROWSKA- BIRGER, BRIC-A-BRAC*

Paulina Komorowska-Birger od ponad 30 lat używa szkła jako głównego materiału swojej sztuki. Potoczne skojarzenie z tym tworzywem odsyła nas do form użytkowych - np. witrażu, okna, naczynia, wazonu etc. Dla artystki szkło jest jednak jak przezroczysta linia rysunku, którym wykrawa z powietrza różnorodne kształty, będące czasami rodzajem opakowania czy klatki na gotowe, znalezione przedmioty, czasami zaś autonomicznymi obiektami. Proces wyciągania szklanej nitki jest żmudnym acz niezbędnym etapem, w którym ogień palnika ponownie topi, kiedyś przecież płynne, szkło. Ta część działania jest starannie ukryta przed widzem, otrzymującym gotową formę, której lekkość i kruchość nie kojarzy się z bardzo wymagającym procesem tworzenia.

Wystawa w Starej Kopalni dzieli się na dwie części, wynikające z naturalnego podziału przestrzeni wystawowej. Duża projekcja wideo jest kolażem kadrów przedstawiających bardzo potoczną czynność - codzienne picie szklanki wody. Artystka unaocznia tu przekonanie o niemożności rozdzielania życia od twórczości. Każde działanie może być istotne, bez względu na efekt końcowy. Światło projektora przeświecila szklane nitki, które są tu trochę zasłoną, trochę odniesieniem do strumienia wody, a trochę wyrafinowaną formą zderzoną ze zwyczajnością sfilmowanego gestu.

W podziemiu galerii zaaranżowana jest ekspozycja, mająca być trochę retrospektywą, a trochę przeniesieniem pracowni artystki. Na muzealnych postumentach umieszczone są asamblaże z gotowych przedmiotów otoczonych „ochronną” szklaną siecią. Są bric-a-brac, ale to paradoksalne, autoironiczne nieco określenie - z jednej strony odbiera im muzealność, z drugiej jednak manifestuje prze-

konanie o sensach tych przedmiotów, których może nigdy nie poznamy, ale które istnieją w pamięci ich posiadaczy, w ich niewidocznej historii, w relacji pomiędzy ich formą, a otaczającą je szklaną otuliną. W oddzielnym pomieszczeniu piętrzą się prace z ostatnich 30 lat twórczości artystki. Niekiedy uszkodzone, czasami nierozpakowane, w skrzyniach czy kartonach, tworzą instalację zawierającą w sobie czas życia i tworzenia, opowieść, w pełni znaną tylko Paulinie Komorowskiej-Birger, którą możemy sobie jednak odczytać poprzez własne doświadczenia. To nie przypadek, że w miejscu, które było kiedyś miejscem ciężkiej pracy, oglądamy wystawę, w której najistotniejsza jest być może kwestia codziennej, bezustannej, niekończącej się pracy właśnie. Jej efektem może być pozornie bric-a-brac, tak naprawdę będący jednak dziełem sztuki zawierającym w sobie intymne opowieści i równie ważne - sposób i proces tworzenia.

*Bibeloty, drobne przedmioty o niewielkiej wartości

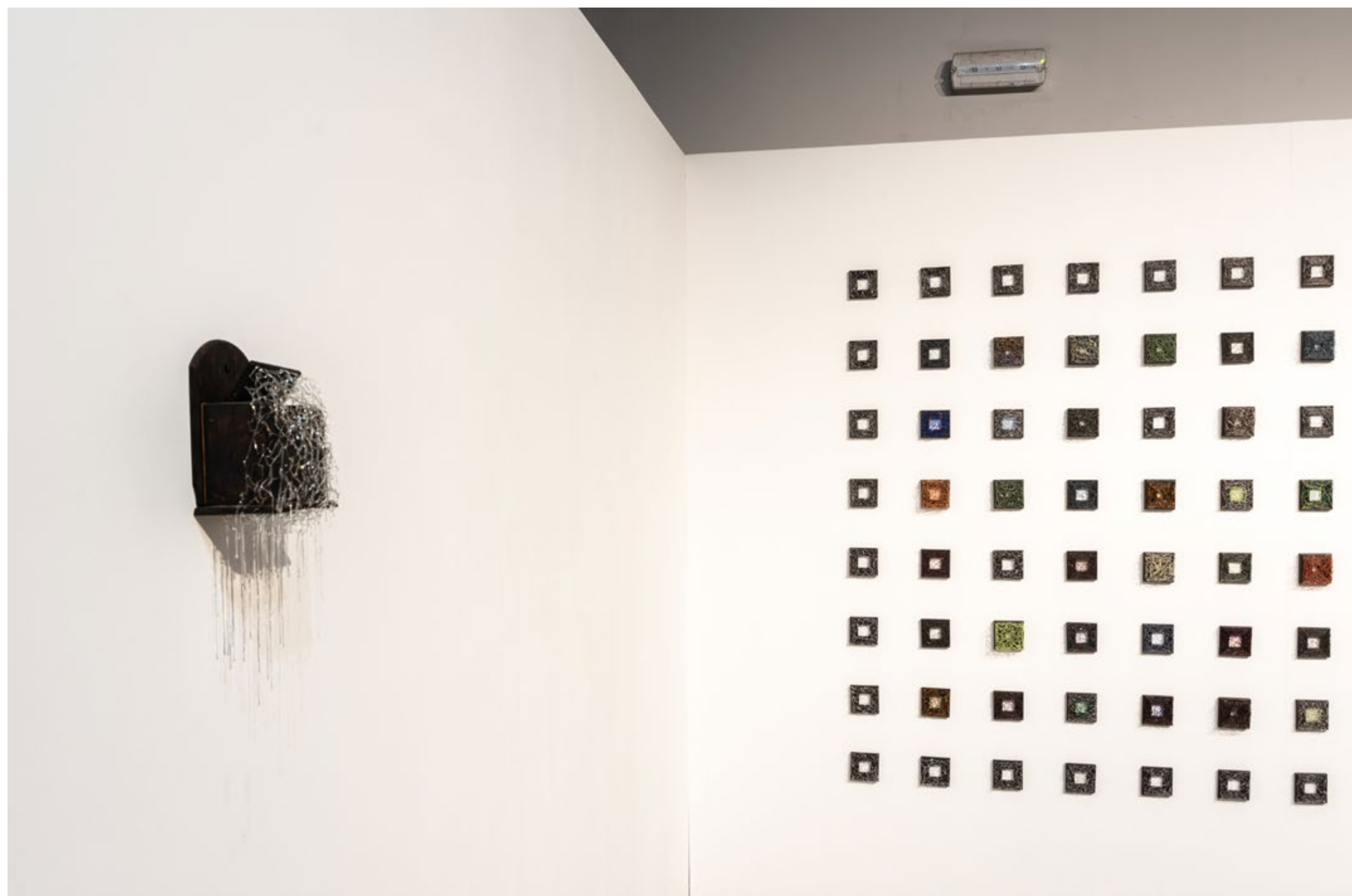
Paulina Komorowska-Birger

(ur. 1965 w Zielonej Górze). W latach 1985 - 1990 studio-wała na Wydziale Ceramiki i Szkła PWSSP (obecnie ASP) we Wrocławiu. Od roku 1992 pracuje na Uniwersytecie Zielonogórskim. W latach 2015-2016 objęła stanowisko dyrektora Instytutu Sztuk Wizualnych UZ. Obecnie prowadzi tu pracownię szkła artystycznego oraz pracownię rysunku i intermedii. Od roku 2019 ponownie pełni funkcję dyrektora ISW UZ. W 2012 roku otrzymała tytuł profesora sztuki.

Jest autorką około 20 wystaw indywidualnych i biera udział w około 60 wystawach zbiorowych.

Prace w zbiorach: Corning Museum of Glass, NY, USA, Muzeum Narodowego w Poznaniu, Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze, w kolekcji Lubuskiej Zachęty Sztuki Współczesnej oraz w kolekcjach prywatnych.

Ostatnie wystawy to: „Przejście” Galeria Rondo Sztuki, Katowice, „Przejście II” Muzeum Ziemi Lubuskiej, „Anioł Historii”, Gallery of Modern Art Research Institute of Ukrainian Academy of Arts w Kijowie „Recykling”, Hanoi, Wietnam; Ogrody, Galeria Zamku Bad Muskau, Niemcy, 2+1, Galeria U Jezuitów, Poznań, Plasty, Galeria Wieża Ciśnień, Konin, Obszary Sensualne, Muzeum Miejskie Arsenał, Wrocław, Zakład, Galeria Biblioteki Sztuki; UZ, Zielona Góra; Pracownia, Galeria R+, ASP, Szczecin; Kooperacja, Muzeum Ziemi Zbąszyńskiej, Zbąszyń; Fiolet, Galeria Kolegiacka, Poznań; Prosimy o uwagę, Museum Junge Kunst Frankfurt nad Odra, Niemcy; Glasschmuck-Fantasien, Międzynarodowa Wystawa Szkła, Zwiesel, Niemcy, oraz wystawa indywidualna Selekcja- Galeria Nowy Wiek, Muzeum Ziemi Lubuskiej, Zielona Góra,

PETarda DESIGN NA FORUM GOSPODARCZYM

W pierwszym dniu Forum Gospodarczego województwa lubuskiego zaprezentowaliśmy design i oryginalne meble. Wzornicze formy z filcu PET - projekty zespołu PETarda Design oraz meble z turbin wiatrowych wypełniły hol i antresolę Urzędu Marszałkowskiego w Zielonej Górze.

Pokazane formy wzornicze realizował zespół Koła Naukowego Studentów „Koło Projektowe” Uniwersytetu Zielonogórskiego w ramach konkursu „Klakson - impuls dla innowacji” i we współpracy z partnerami biznesowymi.

Projekty przegród, paneli akustycznych i dodatków do mebli dla komfortu akustycznego i aranżacji wnętrz powstają dzięki konkursowi „Klakson - impuls dla Innowacji” Centrum Przedsiębiorczości i Transferu Technologii UZ. Realizują je studentki z „Koła Projektowego” UZ pod kierunkiem Joanny Legierskiej-Dutczak, działając w Instytucie Sztuki Wizualnych UZ i na terenie Parku Naukowo Technologicznego w Nowym Kisielinie.

— Na wystawie zaprezentowano wzory i propozycje podwieszanych paneli z utwardzanych arkuszy filcu PET oraz wzory składanych parawanów. Z każdej kolekcji zaprezentowaliśmy przykładowe formy filcowe, w większości parawany akustyczne, przegrody ścienne - Paula Jarosz, przewodnicząca Koła, absolwentka architektury wnętrz i studentka architektury.

Celem projektu jest stworzenie estetycznych, funkcjonalnych i unikatowych form do pomieszczeń użyteczności publicznej. Planujemy wykorzystać ekologiczny, i w pełni bezpieczny materiał, pochodzący z recyklingu i który nadaje się do ponownego przetworzenia. Filc PET świetnie pochłania dźwięki i hałasy, tym samym daje możliwości opracowania produktów przyjaznych, tworzących przytulne i wyciszone miejsce do pracy, nauki lub odpoczynku. Dlatego idealnie nadaje się, jako materiał wygłuszający wnętrza, m.in. na przegrody do restauracji, hoteli lub dla wydzielenia miejsc do pracy w otwartych przestrzeniach biurowych lub na uczelniach. Projekt badawczy realizowany jest dzięki współpracy z firmą FilzBee i dzięki najnowszym możliwościom obróbki oscylacyjnej CAD.

Ponadto wśród wzorów PETardy można było przysiąc na niebanalnych meblach, wykonanych z pochodzących z recyklingu turbin wiatrowych, a realizowanych we współpracy z firmą Anmet. Ten projekt badawczy oraz współpraca dydaktyków i studentów kierunku *architektura wnętrz* trwa od kilku lat a koordynuje ją dr Anna Owsian-Matyja i dyrektor ISW prof. Paulina Komorowska-Birger.

Oryginalne meble cechuje wygoda, trwałość i funkcjonalność. Projektowane są do przestrzeni publicznych i ogrodów zgodnie z ideami - redesign i reusability, czyli dążąc do ponownego przetworzenia i przeprojektowania surowców recyklingu.

Dzięki możliwości profesjonalnej realizacji prototypów w okresie wakacji zespół PETarda Design miał możliwość testowania sposobów montażu, wzorów i wykorzystania możliwości technologicznych maszyn.

— Po spotkaniach, dyskusjach, prezentacjach i makietowaniu projektów skupiliśmy się na realizacji czterech stylizowanych kolekcji. Tworząc w każdej z nich nowe autorskie wzory. Tak w toku pracy zespołowej powstała też kolekcja „Smrek”, inspirowana pejzażami Beskidów - smukłością, rytmem, strzelistością świerków. - relacjonuje opiekunka Koła Projektowego UZ, Joanna Legierska-Dutczak.

Minimalistyczną serię dopracowuje Weronika Paśnik, studentka kierunku *architektura wnętrz*.

— Projekty mojej kolekcji cechuje prostota form i linearność nieskomplikowanych wzorów, przy jednoczesnym wykorzystaniu w maksymalny sposób recyklingowanego materiału. Modułowa forma parawanu nabiera niestandardowego charakteru dzięki prostym „błoczkom” układanym na dowolną wysokość, o łatwym montażu i ekonomicznym przechowywaniu - podsumowuje Weronika Paśnik.

Natomiast o kolekcji inspirowanej kompozycjami, liniami, wzorami modernizmu i szkoły Bauhaus mówi Paula Jarosz:

— Motywem przewodnim kolekcji jest inspiracja sztuką i architekturą pierwszej połowy XX wieku. Proste kształty przywodzą na myśl wzornictwo Bauhausu - ruchu artystycznego. Wzory i kompozycje przestrzenne bazują na złotym podziale i geometrii.

— Wprowadzenie zdecydowanych linii, pótłoków i dbałość o proporcje, podziały - tak, aby formy wpisywały się wprowadzając odważne podziały w przestrzeniach z elementami zabawy geometrią. Zdecydowaliśmy się te wzory wdrażać, bo dostrzegamy uniwersalność zastosowań tej kolekcji. - opisuje Joanna Legierska-Dutczak.

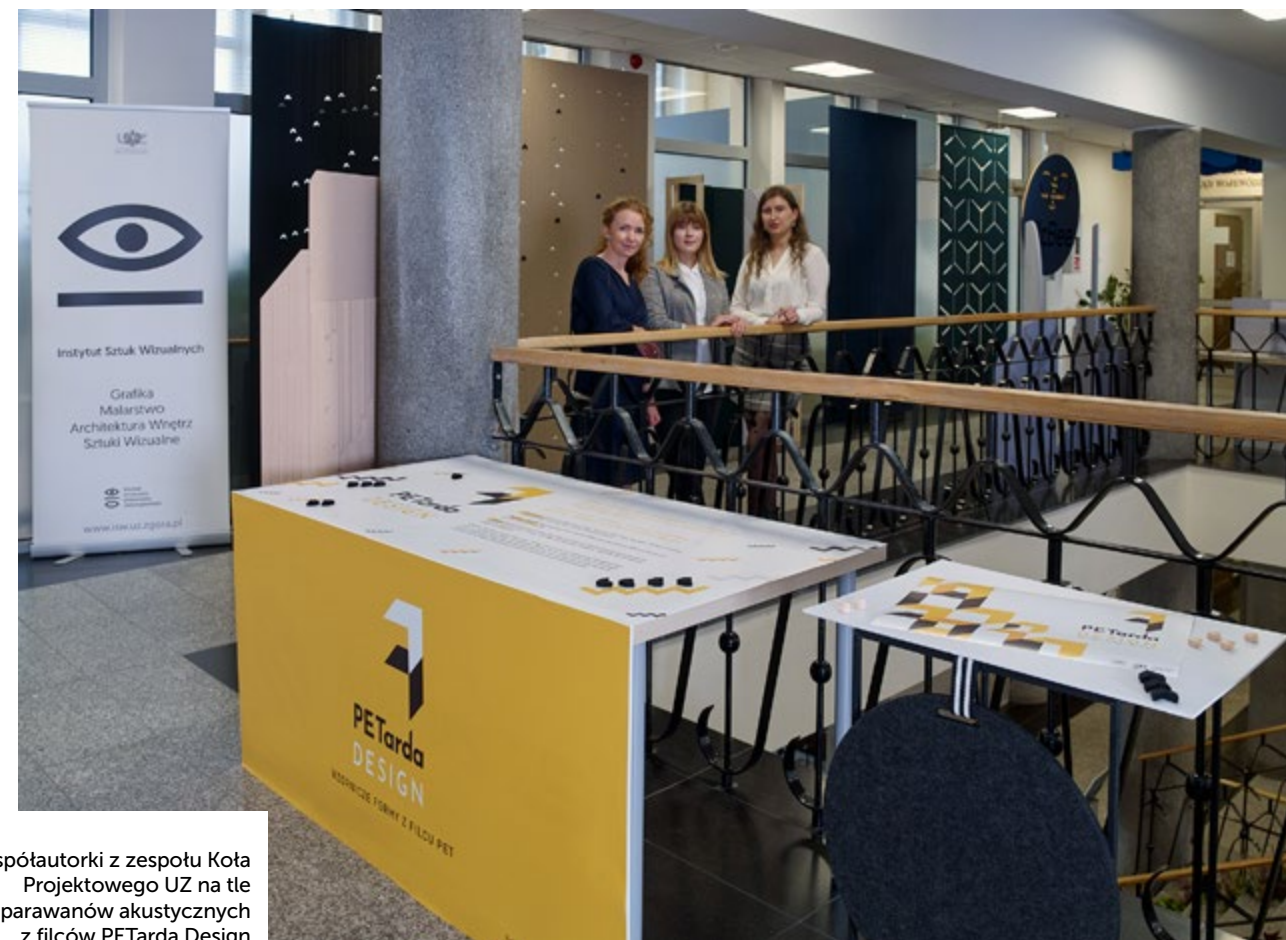
Na znacznie bardziej płynne, miękkie kształty postawiła Anna Wojciechowska, absolwentka *architektury wnętrz*, studentka kierunku *grafika*. - To wzory o dekoracyjnych, wijących się formach i motywach pochodzących z natury. To inspiracje czerpane ze sztuki secesji. W projektach pojawiają się wzory floralne i gięte linie. Ważnym aspektem w naszych kolekcjach jest asymetria oraz jasne kolory, które podkreślają wzory i struktury form - opisuje Anna Wojciechowska, która współtworzyła tę kolekcję oraz wzory identyfikacji wizualnej PETarda.

Wszystkie projekty to efekt pracy zespołowej. Wzory są modyfikowane i dopracowywane przy wsparciu partnera zewnętrznego. Dzięki możliwości korzystania z przestrzeni PNT i aparatury firmy FilzBee mamy szansę realizować nasz projekt wzorniczo-badawczy.

Najistotniejsze aspekty projektów to: akustyka, ekologia i przede wszystkim design.

Od początku zgłaszając nasze pomysły do konkursu „Klakson - impuls dla innowacji” chcieliśmy zaproponować produkty, które nasycą wnętrza kolorem, ekologią i ciepłem.

Paula Jarosz, Anna Wojciechowska
Weronika Paśnik, Joanna Legierska-Dutczak
Strona facebook: ArchitekturaWnętrzZielonaGóra

Współautorki z zespołu Koła Projektowego UZ na tle parawanów akustycznych z filców PETarda Design

Część ekspozycji na Forum Gospodarczym w Zielonej Górze

